

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

ASG WP wewn. 4059/87

JAWNE
Dokumentacja
[redacted]

Egz. nr 1

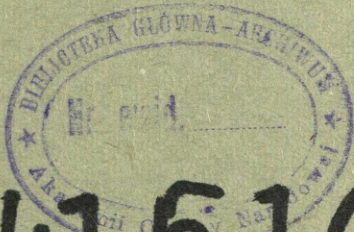

Dla kadry i słuchaczy PSOT

Plk dypl. Michał BŁASIAK

ZABEZPIECZENIE MATERIAŁOWE WOJSK FRONTU W OPERACJI ZACZEPNEJ

SKRYPT

47576

WARSZAWA

1987

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

ASG WP wewn. 4059/87

JAWNE
Dla kadry i słuchaczy PSOT

Egz. nr 1

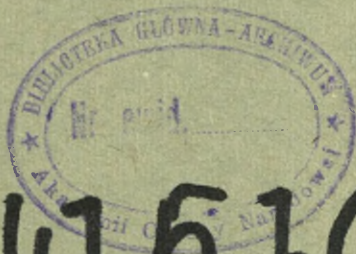

Dla kadry i słuchaczy PSOT

Płk dypl. Michał BŁASIAK

ZABEZPIECZENIE MATERIAŁOWE WOJSK FRONTU W OPERACJI ZACZEPNEJ

SKRYPT

47576

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

JAWNE

KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW
PRZEKLASYFIKOWANO

ASG WP wewn. 4059/87

Protokół Nr 54305

~~Do użytku~~
~~biurowego~~
Egz.nr... 1

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

Dla kadry i słuchaczy PSOT

Pik dypl. Michał BŁASIAK

ZABEZPIECZENIE MATERIAŁOWE WOJSK FRONTU
W OPERACJI ZACZEPNEJ

Skrypt

SPTS TREŚCI

	Strona
WSTĘP.....	3
1. POTRZEBY MATERIALOWE WOJSK FRONTU.....	4
1.1. Planowanie potrzeb materialowych.....	4
1.2. Źródła zaopatrzenia.....	6
2. ZAOPATRYWANIE W MATERIALY PĘDNE I SMARY.....	7
3. ZAOPATRYWANIE W AMUNICJĘ.....	8
4. ZAOPATRYWANIE W ŻYWNOŚĆ.....	11
5. ZAOPATRYWANIE W PRZEDMIOTY MUNDUROWE.....	12
6. ORGANIZACJA DOWOZU ŚRODKÓW MATERIALOWYCH.....	13
7. BIBLIOTEKA.....	16

W S T Ę P

Zabezpieczenie materiałowe jest jedną z głównych funkcji tyłów, realizowanych przy pomocy odpowiednio zorganizowanych pododdziałów, oddziałów i związków tyłowych, w celu pełnego zaspokojenia potrzeb wojsk w zakresie środków materiałowych niezbędnych do życia i prowadzenia walki.

Obejmuje ono zaopatrywanie wojsk, dowóz i ewakuację środków materiałowych oraz przedsięwzięcia produkcyjno-usługowe:

W warunkach jakie narzuca różnorodność sprzętu bojowego i technicznego, manewrowy charakter działań, duża głębokość i szybkie tempo prowadzenia operacji oraz stosowanie coraz bardziej niszczących środków walki przez przeciwnika np. broni precyzyjnego rażenia, wykonanie przedsięwzięć zabezpieczenia materiałowego wojsk jest sprawą niezwykle skomplikowaną.

Realizacja zadań wynikających z konieczności ciągłego i terminowego zaspokojenia potrzeb walczących wojsk będzie możliwa jedynie wtedy, kiedy już w okresie pokojowym zostanie zorganizowana odpowiednia baza, która zapewni - po jej rozwinięciu - sprawne funkcjonowanie systemu zaopatrywania i obsługi wojsk frontu w każdej sytuacji operacyjnej,

Sprawność działania systemu zabezpieczenia materiałowego wojsk frontu osiąga się przede wszystkim przez:

- stałą znajomość przez organa dowodzenia tyłami, stanu zapasów środków materiałowych i potrzeb wojsk oraz możliwości tyłów w zakresie zabezpieczenia tyłowego;

- odpowiednie planowanie zaopatrywania wojsk w środki materiałowe i właściwą organizację polowego systemu zaopatrywania;

- terminowy dowóz zaopatrzenia do walczących wojsk;

- prawidłowe urzutowanie i utrzymywanie zapasów środków materiałowych oraz umiejętny manewr nimi;

- wykorzystanie dla potrzeb wojsk zasobów miejscowych, infrastruktury i zdobyczy wojennych;

- sprawowanie stałego nadzoru i kontroli nad zabezpieczeniem tyłowym wojsk.

1. POTRZEBY MATERIAŁOWE WOJSK FRONTU

Potrzeby środków materiałowych, niezbędnych dla materiałowego zabezpieczenia wojsk frontu w czasie przygotowania i prowadzenia operacji zaczepnej, określa się na podstawie:

- aktualnego stanu posiadania zapasów w czasie rozpoczęcia przygotowań do operacji;
- nakazanej wysokości zapasów na początek operacji;
- przewidywanego zużycia środków materiałowych w czasie przygotowania i prowadzenia operacji;
- ustalonej wysokości zapasów na koniec operacji.

Stan zapasów w wojskach frontu i frontowych składach w chwili otrzymania zadania bojowego /dyrektywy operacyjnej i tylowej Naczelnego Dowódcy na TDW / zależy głównie od warunków w jakich front przechodzi do operacji zaczepnej. W wypadku przechodzenia do operacji zaczepnej po zakończeniu poprzedniej, mogą wystąpić braki zapasów ruchomych zarówno w wojskach jak i składach.

Określenie wysokości zapasów, jakie front powinien posiadać na początek operacji należy do kompetencji wyższego szczebla dowodzenia i jest uzależnione od:

- zadania frontu;
- możliwości tyłów frontu i dostaw środków materiałowych z kraju;
- czasu na zgromadzenie zapasów.

Na wielkość i strukturę zużycia środków materiałowych w czasie frontowej operacji zaczepnej mają wpływ także czynniki, jak:

- skala zastosowania broni masowego rażenia, szczególnie broni jądrowej;
- głębokość operacji i tempo natarcia wojsk;
- rola, miejsce i zadania oraz skład, stan i wyposażenie związków operacyjnych i taktycznych;
- warunki terenowe, klimatyczne i atmosferyczne oraz pora roku;
- straty w sprzęcie i środkach materiałowych.

Wysokość zapasów, jakie powinien posiadać front na koniec operacji zaczepnej, określa wyższy przełożony. Wielkość ta jest uwarunkowana zamiarem dalszego wykorzystania wojsk frontu oraz możliwościami tyłów i zaplecza w zakresie bieżącego zaopatrywania.

1.1. Planowanie potrzeb materiałowych

Planowaniem zabezpieczenia materiałowego na szczeblu związku operacyjnego zajmują się: sztab kwatermistrzostwa, dowództwa rodzajów wojsk

oraz szefostwa służb. Sztab kwatermistrzostwa planuje zabezpieczenie materiałowe w sposób ogólny, a dowództwa rodzajów wojsk i szefostwa służb - szczegółowo.

Organami wykonawczymi w sztabie kwatermistrzostwa frontu w zakresie planowania zabezpieczenia materiałowego są: oddział planowania materiałowego, wydział organizacji i ewidencji oraz wydział wykorzystania zasobów miejscowych.

Planowanie zaopatrywania wojsk w środki materiałowe jest oparte o podstawową zasadę polegającą na uzupełnianiu do pełnych norm ustalonych zapasów ruchomych a niekiedy także doraźnych.

Zgodnie z tą zasadą potrzeby wojsk są zaspakajane w czasie przygotowania i prowadzenia operacji na podstawie określonych planów zaopatrywania.

Celem planowania zaopatrywania w środki materiałowe jest określenie ilości, kolejności i sposobów dostawy do wojsk zgodnie z decyzją dowódcy frontu oraz ustalenie zakresu współdziałania z dowództwami rodzajów wojsk i służb oraz zaopatrywanymi wojskami.

Warunkiem poprawnego planowania jest realna ocena możliwości tyłów taktycznych i operacyjnych, potrzeb wojsk oraz trafne przewidywanie rozwoju sytuacji operacyjnej i tylowej. Powinno ono zapewnić jak najbardziej efektywne i uzgodnione użycie sił i środków, składów i baz, oraz posiadanych zapasów środków materiałowych.

Zabezpieczenie materiałowe planuje się na całą głębokość operacji, z tym, że na okres jej przygotowania i na zadanie bliższe wszystkie zagadnienia są opracowane bardziej szczegółowo /na dni walki i związki operacyjne/, natomiast na zadanie dalsze - w sposób ogólny.

Podstawą planowania i organizowania dostaw zaopatrzenia do wojsk jest decyzja dowódcy frontu oraz zarządzenia i wytyczne wyższych przełożonych.

W procesie planowania zaopatrywania związków operacyjnych i taktycznych w środki materiałowe organa planujące powinny uwzględnić:

- stany środków materiałowych znajdujące się w wojskach i składach;
- dane niezbędne do planowania zaopatrzenia;
- ilości środków materiałowych brakujących do pełnych norm;
- kolejność i terminy zaopatrywania wojsk;
- limity zużycia środków materiałowych w czasie operacji oraz przydziały materiałowe;
- podział źródeł zaopatrywania dla związków operacyjnych i taktycznych.

- organizację współdziałania z organami - dysponentami środków materialowych.

Najistotniejszym czynnikiem, który należy uwzględnić w czasie planowania zabezpieczenia materialowego wojsk jest przewidywane zużycie środków materialowych w czasie przygotowania i prowadzenia operacji zaczepnej.

Z prowadzonych kalkulacji oraz praktyki ówczesnych wynika, że średnie dzienne zużycie środków materialowych we froncie o składzie organizacyjnym trzech armii ogólnowojskowych, wojsk lotniczych i zgrupowania desantowego może wynosić około 14,2 - 15,7 tys. ton, w tym amunicji 5500 - 6000 ton /38%/, paliw 6500 - 7000 ton /46%/, żywności 700 ton /3,5%/, oraz innych środków 1500 - 2000 ton /12%/>.

Jeśli uwzględnić czas trwania operacji frontowej /około 14 dni/ i konieczność zgromadzenia zapasów końcowych, to ogólne potrzeby środków materialowych wyniosą około 200 - 230 tys. ton.

Przewidywane zużycie środków materialowych w operacji zaczepnej frontu oraz masę 1 jednostki kalkulacyjnej pokazano w tabeli 1.

1.2. Źródła zaopatrzenia

W celu zapewnienia ciągłości zaopatrywania wojsk frontu w czasie przygotowania i prowadzenia operacji zaczepnej, zapasy środków materialowych gromadzi się jeszcze w czasie pokoju. Są one utrzymywane w centralnych i okręgowych /rejonowych/ składnicach wojskowych, w składach cywilnych oraz związkach taktycznych i oddziałach.

Pierwszym i głównym źródłem zaopatrzenia wojsk frontu są zapasy tyłów oddziałów i związków taktycznych, a następnie - w miarę formowania /mobilizowania/ jednostek tyłowych - zapasy utrzymywane w tyłach armii i frontu. Zapasy frontowe znajdują się będą w polowych składach FEMZ i TBF.

W okresie przygotowawczym i w ciągu pierwszych 2 - 3 dni operacji zaczepnej źródłami zaopatrywania będą zapasy dostarczane transportem kolejowym /wodnym/ na stacje wylądowcze /przystanie, porty/ skąd ZT będą je pobierały z reguły własnym transportem.

W miarę rozwijania się operacji zaczepnej zasadniczymi źródłami zaopatrzenia dla wojsk frontu będą brygady materialowego zabezpieczenia i TBF, do których zapasy będą dostarczane z kraju /lub z importu krajów sojusznicznych/, z bieżącej produkcji gospodarki narodowej.

Dodatkowym źródłem odtwarzania zapasów są zasoby miejscowe i zdoby-

oze wojenne oraz urządzenia i materiały uzyskane z zamontowanego sprzętu nie nadającego się do remontu.

Niezależnie od zapasów normatywnych utrzymywanych zgodnie z urzutowaniem, oddziały opuszczające macierzyste garnizony będą korzystały z zapasów użytku bieżącego / w rejonach alarmowych i mobilizowania/, a z chwilą rozpoczęcia marszu do rejonów wyjściowych do operacji podej- mować będą zapasy doraźne MPS i żywności.

Należy nadmienić, że w wypadku frontu o składzie koalicyjnym, zaopatrywanie odbywa się ze źródeł narodowych i transportem narodowym.

Jest to zasadą ale w wyjątkowych wypadkach wojska frontu mogą być zaopatrywane z innych źródeł /krajów sojuszniczych/.

2. ZAOPATRYWANIE W MATERIAŁY PĘDNE I SMARY

Bazę materiałową na potrzeby prowadzenia operacji zaczepnej frontu stanowią zapasy materiałów pędnych i smarów /MPS/ zgromadzone w związkach taktycznych oraz w tyłach armii i frontu . Urzutowanie tych zapasów /w jednostkach napełnienia/ przedstawia tabela 2.

Ogólne zapotrzebowanie MPS w operacji zaczepnej frontu może wynosić około 84000 - 105000 ton, a średnio na dobę około 7000 ton.

W rejonie wyjściowym do operacji związki taktyczne i oddziały uzupełniają MPS do pełnych norm zapasów ruchomych i doraźnych własnym transportem ze wskazanych źródeł zaopatrzenia.

Czas odtwarzania zapasów /łącznie z zapasami w tyłach/ w rejonie wyjściowym dywizji wynosi około 8 - 9 godzin a w warunkach niekorzystnych /oddalenie źródeł zaopatrywania/, czas ten może się wydłużyć do 10-12 godzin.

W wojskach lotniczych frontu zapasy MPS są odtwarzane z zapasów wydzielonych na lotniskach bazowania.

W czasie wykonywania zadania bliższego frontu przez armie pierwszego rzutu operacyjnego do zaopatrywania w MPS wykorzystuje się zapasy frontowych BMZ, a w pierwszych dwóch dniach wojny także zapasy pozostałe w składach stacjonarnych i na stacjach wylądowczych.

Dowóz MPS do ZO organizuje się w zasadzie transportem samochodowym frontu zgodnie z planem dowozu opracowanym przez sztab kwatermistrzostwa frontu we współdziałaniu z szefostwem komunikacji wojskowej frontu.

Do związków operacyjnych działających na jutlandzkim kierunku operacyjnym, MPS dowozi się początkowo z FBMZ, a od 4 -5 dnia bitwy z oddziału TBF rozwiniętego w porcie wylądowczym.

Wojska lotnicze frontu zaopatrywane są jednostkami transportowymi

BMZ wojsk lotniczych, które pobierają paliwa ze stacji wylądowczych lub z wyznaczonych składów stacjonarnych.

W czasie wykonywania zadania dalszego zaopatrywanie wojsk frontu będzie realizowane przez Frontowe Brygady Zabezpieczenia Materiałowego i Tylną Bazę Frontu /lub przez ich oddziały/ oraz z rurociągu dalekosiężnego budowanego przez frontowy batalion rurociągów dalekosiężnych.

Istotnym problemem będzie zaopatrywanie w MPS operacyjnej grupy manewrowej frontu /OGMF/. Organizując zabezpieczenie OGMF w paliwa płynne służba MPS frontu powinna wyznaczyć źródła uzupełniania paliw w rejonach pośrednich i w rejonie wyjściowym, zgromadzić pełne zapasy ruchome i doraźne MPS oraz zorganizować rejonu /rubieże/ tankowania wykorzystując posiadane siły i środki, zwłaszcza polowe punkty tankowania /PPT - 10/.

Ograniczone możliwości dowozu MPS w działaniach OGMF w głębi operacyjnej zmuszają do wykorzystywania zasobów paliw znajdujących się w uchwyconych obiektach nieprzyjaciela /rafineriach, składach rurociągach/.

Wojska raketowe frontu są zaopatrywane w raketowe materiały napędowe /RMN/ z zapasów gromadzonych w brygadach rakiet operacyjno-taktycznych /przeciwlotniczych/ i polowych technicznych bazach raketowych oraz z dostaw z kraju. Zaopatrywanie w tego rodzaju paliwa realizuje batalion dowozu RMN.

3. ZAOPATRYWANIE W AMUNICJĘ

Przez zaopatrywanie w amunicję należy rozumieć zespół czynności związanych z planowaniem potrzeb, przyjmowaniem, przechowywaniem, przygotowaniem do użycia i wydania, wydanie oraz prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości.

Ciągłość zaopatrywania wojsk w amunicję zapewnia się przez terminowe gromadzenie i utrzymywanie:

- w oddziałach i związkach taktycznych - zapasów ruchomych;
- w armijnych polowych składach amunicji - zapasów armijnych;
- we frontowych polowych składach amunicji - zapasów frontowych.

Wielkość i urzutowanie zapasów amunicji na poszczególnych szczeblach dowodzenia jest określona odpowiednimi instrukcjami i zarządzeniami - urzutowanie przedstawiło w tabeli 2.

Zaopatrywanie wojsk frontu w amunicję w operacji zaczepnej odbywa się w sposób scentralizowany na podstawie planu zabezpieczenia wojsk opracowanego przez szefostwo służby uzbrojenia i elektroniki frontu

Tabela 1.

MASA 1 JK ŚRODKÓW MATERIAŁOWYCH I PRZEWDYWANE ZUŻYCIE W OPERACJI ZACZEPNEJ FRONTU

Rodzaj środków materiałowych	Masa 1 jk / t /	Przewidywane zużycie					
		w operacji zaczepnej		średnio na dobę			
		z użyciem broni jadr. /jk/	bez użycia broni jadr. /jk/	z bronią jadr. t	bez broni jadr. jk	t	jk
Strzelecka	7982	2,0 - 2,5	2,5 - 3,0	0,15	1197	0,2	1596
Artyleryjska i moździerz.	14166	3,0 - 3,5	5,5 - 7,0	0,25	3542	0,4	5666
Rakietowa	6012	3,0 - 3,5	5,5 - 7,0	0,25	1503	0,4	2405
PPK	570	3,0 - 3,5	5,5 - 7,0	0,25	143	0,4	228
Czołgowa	9789	3,5 - 4,5	4,5 - 5,0	0,30	2937	0,4	3916
Przeciwlotnicza	2241	5,0 - 6,0	5,0 - 6,0	0,30	672	0,5	1121
Razem	40780				9994		14932
Benzyzna samochodowa	12177	4,5 - 5,5	4,5 - 5,5	0,25	3044	0,2	2435
Olej napędowy	10600	5,5 - 7,0	5,5 - 7,0	0,45	4770	0,4	4240
Paliwo lotnicze	1884	5,0 - 16,0	15,0 - 16,0	1,60	3014	1,6	3014
Razem	24661				10828		9689
Żywność "WS"	812		wg potrzeb	1,0	812	1,0	812
Inne środki materiałowe bez rakiet i bojowych śr. lotn.					3245		3815

Tabela 2.

URZUTOWANIE ZAPASÓW ŚRODKÓW MATERIALOWYCH

Rodzaj środków materialowych	urzutowanie zapasów w jk					
	Zapasy armii			Zapasy front.		Razem we fron- cie
	w ZT	w ABMZ	Razem w armii	w 2-oh FBMZ	w TBF	
<u>AMUNICJA</u>						
Strzelecka	1,0	0,2	1,2	0,3	0,3	1,8
Strzelecka pokładowa	1,5	0,2	1,7	0,3	0,3	2,3
Artyleryjska i moźdz.	1,5	0,5	2,0	0,3	0,25	2,55
Rakietowa	1,5	0,5	2,0	0,3	0,25	2,55
PPK	2,0	0,5	2,5	0,2	0,2	2,9
Czołgowa	2,0	0,4	2,4	0,2	0,3	2,9
Przeciwlotnicza	2,0	0,5	2,5	0,4	0,3	3,2
Rakiety 9M 31M	1,25	0,25	1,5	0,14	0,13	1,77
Rakiety 5M 32M	1,5	0,25	1,75	0,2	0,2	2,15
<u>MPS</u>						
Benzyna samochodowa	2,0	0,6	2,6	0,15	0,25	5,0
Olej nap. do cz.1 BWF	2,5	1,0	3,5	0,3	4,2	8,0
Paliwo lotnicze	4,5	2,5	7,0	0,25	7,75	15,0
<u>ŻYWNOSĆ</u>						
"W" + "WS"	3+3	3	6+3	0,5	4+2,5	16
"S"	3	1	4	-	-	4
<u>UMUNDUROWANIE</u>						
	5%	5%	10%	1-2%	1%	12-13%
<u>MATERIALY SANITARNE</u>						
Zaopatrzenie bojowe na ilość rannych/szt/ 2000		10000		20000	10000	
Zaopatrzenie bieżące /na % stanu etatowe- go i łóżek/	44 dni	14 dni	58 dni	14 dni	14 dni	96 dni
Krew /litry/	300		x/			xx/

x/ w st. krwiod. II kat 500 l.
xx/ w każdej BSZF 500 l.

oraz na podstawie decyzji dowódcy.

Terminowe zaopatrywanie wojsk w amunicję osiąga się przez:

- właściwe planowanie i sprawną organizację dostaw amunicji do wojsk;
- utrzymywanie i odpowiednie urzutowanie zapasów amunicji;
- wykorzystanie do dowozu amunicji wszystkich możliwych rodzajów transportu;

- sprawną organizację pracy i ściśle współdziałanie organów dowodzenia z organami kierującymi zaopatrywaniem.

O ile za właściwe planowanie i rozmieszczenie zapasów amunicji odpowiada sztab służb technicznych /służba uzbrojenia i elektroniki/, to za organizację dowozu amunicji na stanowiska ogniowe artylerii do związków taktycznych i związków operacyjnych odpowiada sztab kwatermistrzostwa oraz służba komunikacji wojskowej.

Dostarczanie amunicji na stanowiska ogniowe w celu zgromadzenia odpowiedniego zapasu na OPA odbywa się w pierwszym rejsie z zapasu ruchomego przewożonego na transporcie ZT i oddziałów artylerii oraz w drugim rejsie z zapasów znajdujących się na stacjach wylądowych / w początkowym okresie wojny/ lub z zapasów znajdujących się w polowych składach amunicji armijnych i frontowych brygad materiałowego zabezpieczenia.

4. ZAOPATRYWANIE W ŻYWNOSĆ

Żywienie wojsk frontu w czasie przegrupowania do rejonów wyjściowych do operacji zaczepnej realizowane jest z zapasów doraźnych żywności /dwie racje dziennie/ a ponadto z zapasów użytku bieżącego znajdujących się w rejonowych składnicach kwatermistrzowskich na obszarze kraju.

Polowe składki żywnościowe /PSŻ/ oddziałów, ZT i ZO zabierają zapasy żywności na transport samochodowy a zapasy dla PSŻ wchodzących w skład TBF dowożone są transportem kolejowym ze składnic kwatermistrzowskich.

W operacji zaczepnej frontu w pierwszych dniach po wejściu do walki oddziały wykorzystują posiadane zapasy ruchome /urzutowanie zapasów żywności pokazano w tabeli 2/.

Jednocześnie z rozpoczęciem działań bojowych uruchamia się polowy system zaopatrywania w żywność przez polowe składki frontu i armii.

Uzupełnienie zużytej / lub zniszczonej/ żywności dokonuje się poprzez dowóz transportem kolejowym z zakładów produkcyjnych z obszaru kraju.

Sprzęt służby żywnościowej uzupełnia się w miarę potrzeb z polowych składów żywnościowych frontu, a także poprzez dostawy z zakładów produkcyjnych z obszaru kraju.

Zapotrzebowanie na chleb dla wojsk frontu pokrywane jest głównie z piekarni polowych ZT i ZO /w 70%/, pozostałe potrzeby zaspokajane są w ramach dostaw z gospodarki narodowej.

Zapotrzebowanie na artykuły mięsno-tłuszczowe pokrywa się w głównej mierze konserwami mięsnymi i słoniną konserwową oraz mięsem z zapasów przewożonych w samochodach - chłodniach /w początkowym okresie działań/.

Znajdujące się w związkach tyłowych rzeźnie polowe przeznaczone są głównie do uboju zwierząt pozyskanych z zasobów miejscowych /nie przewiduje się dowozu zwierząt rzeźnych z obszaru kraju/. Mięso z uboju przeznacza się przede wszystkim na pokrycie potrzeb szpitali polowych i dla wojsk lotniczych frontu a następnie w miarę możliwości dla pozostałych wojsk.

Żywienie wojsk w czasie prowadzenia operacji zaczepnej frontu będzie organizowane w zależności od rodzaju i charakteru działań, sytuacji bojowej, warunków klimatycznych, posiadanych sił i środków, dysponowanego czasu itp. Przewiduje się następujące sposoby żywienia wojsk:

- posiłkami gotowanymi;
- suchymi racjami dziennymi;
- sposobem mieszanym;
- gotowymi posiłkami w puszkach.

5. ZAOPATRYWANIE W PRZEDMIOTY MUNDUROWE

Przedmioty zaopatrzenia mundurowego na operację zaczepną frontu wojska otrzymują w czasie ich mobilizacyjnego rozwijania z wydzielonych zapasów ruchomych i wyłuskiwanych.

Zgodnie z ustalonymi normami zapasy ruchome liczone według stanu etatowego wojsk frontu wynoszą:

- na szczeblu taktycznym 22,5 tys. kompl. tj. 5%;
- w tyłach szczebla operacyjnego 20 tys. kompl. z czego w polowych składach armijnych 11 tys. kompl. tj. 5% i w polowych składach frontowych 9 tys. kompl. tj. 2-3 %.

Zapasy ruchome wydzielą się i utrzymuje w rejonowych składnicach kwatermistrzowskich w stanie umożliwiającym natychmiastowe ich podjęcie i załadunek na środki transportowe.

Zapasy wymienne obejmują:

- fundusz wymiennie-naprawczy tworzony z zapasów użytku bieżącego - około 37 tys. kompl.;
- fundusz dla wypisanych ze szpitali - 7,7 tys. kompl.;
- fundusz dla batalionów zabiegów specjalnych, batalionów zabezpieczenia i obsługi - 5,4 tys. kompl.;
- fundusz kielniewo-pralniczy - 223 tys. kompl. bielizny osobistej i 12,9 tys. kompl. bielizny pościelowej;
- zapasy niezniżalne środków do utrzymania higieny osobistej i środków piorących oraz materiałów naprawczych i konserwacyjnych na okres miesiąca.

Zapasy wymienne wykorzystuje się do zamiany zużytych lub zniszczonych w czasie walki przedmiotów zaopatrzenia mundurowego.

Utrzymywane zapasy ruchome i wymienne przedmiotów zaopatrzenia mundurowego całkowicie zaspokajają potrzeby wojsk frontu na całą głębokość frontowej operacji zaczepnej.

Zaopatrywanie wojsk w przedmioty mundurowe ma charakter doraźny, wynikający z aktualnej sytuacji operacyjno-tyłowej frontu i odbywa się zgodnie z ustalonymi zasadami zaopatrywania.

6. ORGANIZACJA DOWOZU ŚRODKÓW MATERIAŁOWYCH

Podstawowym warunkiem sprawnego zabezpieczenia materiałowego wojsk frontu jest nieprzerwany dowóz środków materiałowych i kompleksowe wykorzystanie pod jednolitym kierownictwem wszystkich rodzajów transportu. Organizacja i realizacja dowozu to przedsięwzięcia skomplikowane z uwagi między innymi na:

- duże potrzeby przewozowe i znaczne odległości przewozów;
- ograniczenie rodzajów wykorzystywanego transportu w miarę wzrastania odległości przewozów;
- zależność efektywności transportu od rozwinięcia i stanu sieci komunikacyjnej, sprawności systemu kierowania ruchem oraz liczby przeładunków i ich sprawności;
- możliwość oddziaływania nieprzyjaciela na elementy ugrupowania operacyjnego tyłów frontu i obiekty infrastruktury wykorzystane przez front.

Do dowozu środków materiałowych i ewakuacji w pasie działania frontu są wykorzystywane wszystkie rodzaje transportu, w tym przede wszystkim:

- w ogniwie frontowym na odcinku stacje rozdzielcze frontu - TBF i FBMZ: transport kolejowy, samochodowy, wodny i rurociągowy, a na odcinku FBMZ - ABMZ: transport samochodowy niekiedy kolejowy lub rurociągowy;

- w ogniwie armijnym w zasadzie tylko transport samochodowy;

W szczególnych wypadkach do dowozu środków materiałowych będzie wykorzystywany transport lotniczy na przykład w celu dostarczenia zaopatrzenia dla wojsk operacyjnej grupy manewrowej. We frontowych ogniwach dowozu, użycie różnego rodzaju transportu przedstawiają następujące wskaźniki procentowe ^{1/}:

Ogniwo dowozu TBF - OTBF - FBMZ:

- transport samochodowy - 58%
- transport kolejowy - 38%
- transport rurociągowy - 4%

Ogniwo dowozu FBMZ - OABMZ - ABMZ:

- transport samochodowy - 100%

Użycie transportu samochodowego w dowozie środków materiałowych na szczeblu frontu może być wariantowane według następujących sposobów:

a/ dowóz transportem wyższego przełożonego do szczebla niższego np. z FBMZ do ABMZ transportem FBMZ;

b/ pobranie środków materiałowych ze składów wyższego przełożonego własnym transportem np. ABMZ pobiera zaopatrzenie z FBMZ swoimi środkami;

c/ dowóz mieszany czyli równoległe zastosowanie dwóch pierwszych sposobów;

d/ dowóz z pominięciem kolejnych ogniw np. dowóz zaopatrzenia do ZT transportem FBMZ.

Oprócz wyżej wymienionych sposobów dowozu, można stosować także dowóz wahadłowy polegający na użyciu transportu samochodowego określonego szczebla w dwóch ogniwach dowozu: własnym i szczebla wyższego.

W systemie dowozu istotne znaczenie mają przeładunki, które w zasadniczy sposób wpływają na sprawność, a przede wszystkim na czas realizacji dowozu. Przeładunki można wyeliminować przez dowożenie środków materiałowych bezpośrednio do odbiorcy z pominięciem pośrednich ogniw.

Można też znacznie ograniczyć przeładunki przez wykorzystanie transportu niższego szczebla do odbioru środków materiałowych z najbliższych źródeł zaopatrzenia przełożonego.

1/ Płk prof.dr hab. Władysław JAKUBISIAK "Zabezpieczenie tyłowe frontu w operacji zaczepnej" Skrypt ASG WF we m. 4004/86.

Organizatorem dowozu środków materialowych oraz ewakuacji /nie dotyczy dowozu rakiet, amunicji jądrowej i ewakuacji technicznej/, jest zastępca dowódcy - kwatermistrz frontu. Zadania te realizuje za pośrednictwem sztabu kwatermistrzostwa, przy ścisłej współpracy z szefostwem służby komunikacji wojskowej frontu.

Sztab kwatermistrzostwa frontu, działając na podstawie wytycznych kwatermistrza oraz uwzględniając dane o stanie materialowego zabezpieczenia wojsk, ilości zapasów w bazach /składach/ i możliwościach transportowych wykonuje następujące przedsięwzięcia:

- określa wielkość i sposób dowozu środków materialowych;
- dzieli całość środków materialowych na poszczególne rodzaje transportu, uwzględniając także dowóz transportem armii i związków taktycznych;
- ustala zadania dowozu dla szefa służby komunikacji wojskowej oraz opracowuje plan dowozu środków materialowych dla wojsk frontu;
- koordynuje pracę organów transportowych, służb i baz zaopatrywania.

W zakresie organizacji planowania i realizacji przewozów materialowych organem wykonawczym kwatermistrza jest szef służby komunikacji wojskowej frontu. Ponosi on bezpośrednią odpowiedzialność za pełne i terminowe dostawy środków materialowych do wojsk frontu.

W planowaniu i realizacji przewozów uczestniczą w określonym stopniu również szefowie rodzajów wojsk i służb oraz szefowie baz /brygad/ zabezpieczenia.

Szefowie rodzajów wojsk i służb przedstawiają do sztabu kwatermistrzostwa frontu globalne zapotrzebowania stanowiące podstawę do opracowania odpowiednich planów przewozowych. Szefowie baz /brygad/ zabezpieczenia odpowiadają za terminowe przygotowanie środków materialowych do zaiadowania i przewozu a następnie dopilnowują terminów ich wysłania do wojsk w nakazanych ilościach.

Dowóz powinien być tak zorganizowany aby zapewniał codzienne uzupełnianie zapasów środków materialowych do obowiązujących norm w wojskach i składach armijnych. W pierwszej kolejności realizuje się dowóz zaopatrzenia do ZO i ZT wykonujących główne zadania i osiągających największe powodzenie. Związki operacyjne i taktyczne drugiego rzutu i odwodów do czasu wprowadzenia do bitwy oraz wojska, jednostki i urządzenia tyłowe rozmieszczone w obszarze tyłów frontu w zasadzie zaopatrują się same ze stacji wylądowczych, baz i składów.

W celu maksymalnego wykorzystania możliwości transportowych, frontowe

i armijne brygady materiałowego zabezpieczenia z zapasami środków materiałowych sukcesywnie przybliże się do wojsk z takim wyliczeniem, aby odległość brygady frontowej od armijnej nie przewyższała połowy dobowego przebiegu transportu samochodowego, tj. 150 km., a brygady armijnej od tyłów ZT 75 - 100 km. Przybliżenie takie można osiągnąć również poprzez organizowanie oddziałów TBF, FBMZ i ABMZ.

Duże znaczenie w rozwiązywaniu terminowego dowozu zaopatrzenia w ogniwie front - armia - ZT będą odgrywały: zwiększanie ładowności - zwozków i oddziałów transportowych poprzez wyposażenie ich w samochody wielotonażowe, mechanizacja prac przeładunkowych, skrócenie postoju transportu pod , za - i wyładunkiem.

L I T E R A T U R A

1. Płk dr Mieczysław GRODZKI "Zabezpieczenie tylowe wojsk w działaniach bojowych" cz.I - ASG WP wewn. 3919/85.
2. Płk prof. dr hab. Władysław JAKUBISIAK "Zabezpieczenie tylowe frontu w operacji zaczepnej" Skrypt - ASG WP wewn. 4004/86.
3. Instrukcja o materiałowo - technicznym zabezpieczeniu wojsk przez służby uzbrojenia i elektroniki na szczeblu operacyjnym - - Uzbr. 1983/79.
4. Zabezpieczenie tylowe operacji zaczepnej frontu o składzie koalicyjnym /tłumaczenie z języka rosyjskiego/.Wyd. Sztab Gł. Kwat. - 1984r.
5. Węzłowe problemy zabezpieczenia materiałowego, medycznego i komunikacyjnego działań wojsk frontu w operacji zaczepnej - Buletyn Informacyjny Nr 2/143 część II. Wyd. Sztab. Gen. 1983 r.

Wydrukowano w 30 egz.
Egz. 1-30 Bibl.Nauk. DZS
Wyk.płk Błasiak
Druk E.J.
Druk ASG WP nr 026/0155/WW
KorJG

